

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 — " —
Negyelére . . .	1 — " —
Egyes szám ára . . .	10 "

Előfizetési díj.

Videken:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 — " —
Negyelére . . .	1 — " —
Egyes szám . . .	10 "

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hírlapunk díj 3 hasabos petti sorért 5 kr. — Többzéri vagy terjeletlenül Nyilt térvonalú közlemények után három hasabos sorért 15 krajczár delmes hírlapoktól átlagosa adatik. // számlatitk.

As előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények "Vác" szerkesztőségéhez fő ut 84. szám alá Vácra küldendők. Előfizetési helyben Rózsa könyvkereskedésben.

Kéziratok vissza nem adtnak.

Községi tisztelt Elöljárók!

Kétséget nem szenved, hogy a böcs törvényhozás, és magas kormány abbéli intézkedése, mely által a törvény és igazság kiszolgáltatása a közigazgatástól elkülönítetett, hazánk állami élete szerencsés fejlődésének zálogát képezi; különösen pedig elhanyagolt községi élet átalakítása, és ebből folyólag a közkereskedés megkövetelt foglalat magában: nagyon természetesen tűnik fel tehát, hogy az alakított új bíróságok, mint köz- és magán életünk átalakítására hivatott új intézmények és annak kezelőire fordítja mindenki várakozó figyelmét.

Alólírott ó császári és apostoli királyi Felsője legmagasb kegyelme által a váci kir. járásbírósg vezetésébe bízván meg, szoros kötelességemnek ismertem, hogy most, midőn ezen járásbírósg működését már megkezdete, jelzem a kezdet nehézségeit, és azon benyomásokat, — melyeket közéletünk eme korszakot alkotó folyamában nem érezünk nem lehet, hogy kiemelyem azon kölcsönös helyzetet, melyelő a bíróság, és községek egymásnak tartoznak, és egymástól várhatnak; mert valóban ezen új bírósági intézmény jótékony hatását csak úgy gyakorolhatja egész teljében, ha hogy a községi előjárók is a reájuk bízottakkal nemes hivatásukkal fogva mindenkiben megfelelnek.

Részemről elis merem a helyzet nehézségét, ama sokoldalú várakozással szemben, mely az e bíróság működése felé van irányozva; ámde örömerítendek azon tudatból, hogy a községi előjárók, fel fogva ez új korszak igényeivel járó nemes hivatásukat, — kötelemeiket pontosan teljesítendik, más részt e bíróság és annak minden tagja iránt jó akarat és bizalommal viseltetendők; mert csak úgy nyerned egy részről a bíróság terhes feladatának könnyűtést, más részt az igazságszolgáltatás magasztos célja csak így leend elérve.

Hogy pedig ezen új viszonyok közepette a községi előjárók tájékozatlanul ne legyenek, szükségemnek találtam tevékenységüket következő irányban felhívni.

A néppel naponként közvetlen érintkezésben lévő községi előjárók sajnos tapasztalják, hogy a közkereskedés és a mindennapi társaséletben mindinkább súlyos; ennek fokátörését a dologtalanság, politikosság, és a hibásan értelmezett polgári szabadsággal visszatérés képezi, azért a községi előjárók figyelmét midőn első sorban a néppel érkező viselkedésre felhívom, felelősség terhe alatt elvárom, hogy mindazon egyes eseteket, melyek akár kisebb kihágási, akár nagyobb beszámításon fenytő ügyet képeznek, haladékl nélkül bejelenteni, és ezekkel terhelt kihágók és büntörköt személyi válogatás nélkül bekísérteni, és a bíróságnak átadni fohívatásuknak ismerendik, hogy így a gonoszsg rögtoni szigorú büntetésével a közjó, a személy és vagyon bizon lét biztosíthatassék.

Ebből folyólag a községi lakosokat értesítsék, hogy egyik főtekevely leend e bíróságnak, hogy a sértett fél a törvény korlátai közt elégtételt nyerhessen; különösen a szegények és gyámoltalanok ügyei kétszeres figyelmet igényelendek.

Továbbá felhívom a községi előjárók, hogy az előforduló halál-esteknél, hol kis-korú árvák, elmebeteg, vagy távollévő örökösek vannak érdekelve, rögtön tegyenek jelentést; — a hagyatékai vagyonát a nyeredő utasítást megelőzőleg a törvény értelmében helyezték biztonságba, a nyeredő megbízásához képest a haláleset felvételét, és a vagyon leltározását lelkiismeretesen teljesítsék; szóval, kiknek utasításra van szükségük, segítségül tegyenek, s a kívántakról e bíróságnak fölvilágosítással számoljanak; a kézbesítéseket és mindennemű megbízatásukat hiven eszközöljék, és az arról szóló jelentéseket és iratokat azonnal bemutassák, és minden megkeres-

vényt és végzett ügyjelárat itgató könyvükbe bevezessék.

Továbbá tartásik folytonosan figyelembe az igazság kiszolgáltatása érdekében azon szög hatáskörét, melyelő az 1868-ik évi LIV. t. cz. 9-ik czime szerint a törvény a község t. Elöljáróit felruházta az által, hogy 30 frt értéket meg nem haladó személyes keresetekre néve bíróságokra jogosítvák; mert ezen hatáskörök egyrészt a perelőkél lakos társainak igazságot szolgáltatnak, másrészt e kir. járásbírósg sok oldalú teendőt megkönynyitendik.

Az igazság kiszolgált atási ügykezelésre néve tárgyalásul szükségemnek találtottam a t. községi Elöljáróságot értesíteni, hogy a mennyiben az ügyvitel gyorsabb ellátási rendet igényel, a tárgyalási napok következőleg jelöltettek ki, és ugyan:

A polgári perekre és ügyekre néve tárgyalási napok lesznek minden héten hétfő, kedd, csütörtök, péntek; a kereset leendő mindnap délelőtti 12 óráig beadhatók, magától értetlik, hogy rendkívül sürgős esetek, a hová különösen a fenytő ügyek tartoznak, a szükséghez képest minden időben rendkívül cilitészt alá vétendek.

A bíróság helyisége a fűtezárn 72. sz. a házban van berendezve.

Midőn mindezekről a községi t. Elöljáróságot értesíteni, illetve a közreműködésre felhívni akartam, azon reményem adok kifejezését, hogy a törvények iránt tartozó tisztelettel viseltetve, ezen bírói új intézmény és az az kezelt ügyekért iránt jóakarat, s bizalommal viseltetendek, mindent teljesítvén, mit a községi előjárók állásától a magas kormány és egyes lakosok méltán igényelnek.

Vége midőn azon kérelmet intéztem a községi t. Elöljáróságához, hogy e körlevél szokott és legkitörjedtebb módon közgét tegyék és azt a lakosokkal közöljék, működésükre minden jót kívánva vagyok

Kelt Váczen a kir. járásbírósig-
nál 1872. évi február 1-én.

A tisztelt Elöljárók jóakarója,
Beluca Pál,
járásbíró.

Munka és élvezet.

(Z. S. K.)
(Véres).

Ezek után leszállok a felnöttektől a csak szerűlő általános művelődési állapotához. Sok ágra szakad itt az ut, mely minden irányban kitünő gondot, szorgos szemmelártást igényel. De megfelelőleg czikkint szemlének, mely, bár törten, s még is egy öntetben futja végig azt, legnagyobb figyelmet érdemel azon ág, mely nálunk is lábra kezd egy idő óta kapni, a realitárius nevelés. Mi — fájdalom! — azon nemet vagyunk, melynél bizonyul tény-ny magusait az élv, hogy ha fiaink kitanultatásban részesülnek vagy papok vagy jogászok legyenek. A gépész, építész, kereskedő-sat. pályák még csak néhány évvel az előtt olvadtak tekintet, mint a melyek fiainkra tett kiadásaink nem jutalmaztak, mert azokon méltóságra nem vergődhettvén, rangkörös természetünk kielégültem nem lenne általak.

Sok a vidék, hol még most is uralkodó irányt gyakorol e nézet. Élék helytelenül. Minthogy említett pályák is csak oly nemesek s gyümölcsözők, mint azok, melyek rangkörös természetünkre kielégítőleg hatnak. Az azokat mivelők csak oly tisztelőreméltók, mint a tisztelendők, különösen napjainkban. Tartani ekként legkevesebbsé-

sem lehet attól, hogy azon pályákra szánt fiaink érdemre szert ne tehetnek. Mi pedig illeti azon másod vagy harmadrendű pályák kereset forrását, van-e jögtudós, mely egy kereskedő, gépész vagy építész egyedül két kezével szerzett pesti háziirtokosságával eszeré szívesen ne bocsátóknék? — Kevések kivételével nagyobbrára. S épen innen tudhatni ki, hogy be kezdik látni igazságát a mondatoknak. Mindazáltal vannak helyek, hol a téves felfogás még napjainkban is burjánzik.

Vannak, kik még most is úgy mutatják, mintha e nagy igazságot ismeri nem akarnák. Tekintsünk ugyan is a magyarság főgyökeres városába, Debreczenbe, hol folyó 1871 — 2. tanévben az ottani, művelődés tekintetében olyannyira buzgó kereskedelem tanfolyammal egybekapcsoló realitárius nyitott meg, s igazgatására a hírló-ismert szakavatott s derek Lovassy Sándor urat hitta meg. Bár mellék-ütről, de még is vizsgálással kísértük annak ügymenetét, s láttuk a módszert, mely kedvessé teszi a tudományt a gyermek előtt, s megismertük az ott működő tanfelfiakat s hallhattuk is, hogy oly erlyes, még is szelid bánmódorú, oly egyszerű kialsítás, még is annyira szakavatott pedagóg-felfiakat minőkkel a debreczeni real-kereskedelmi tanoda rendelkezik, csak is egy oly felfiut szemelhetet ki, mint a bajai államgyamasintútló fájdalommal bocsátott Lovassy.

Hogy a tanítványok száma mily nagy, biztos tudomásunk nincs felőle; de — ha a hírek keltezősége adha-

tunk — hogy több is lehetne; mint a tanítványok gyors észfejlődéséből láthatjuk, nagyon világos.

Ebből láthatjuk bizonyítást annak, mint fonne egyes vidékekről emelték a realitárius nevelés helyes felfogását illetőleg.

Hiszszük azonban, hogy vidéki városaink is meg fogják érteni a főváros példányzerű realitárius törekvését a nevelés terén, s nem fognak elmaradni intőzavatól a kornak.

Épizód, mely tobbeket nem, de sokakat igen is érdekelhet. Ezek megtettük volna legalább némi részben kötelmünket azon ágra vonatkozólag, melyet különös fontosságunk hangnilyozánk, s megértettük egyszersmind, hogy a megzavartatás nem egyéb, mint a szorgalommal karöltött tanulás, és így a helyes irányú nevelés eredmény, mely nélkül — ha észszel, a jelenkor főgyökerevél nem rendelkeznék — könnyen azon érvény szelére sodortathatnák, mely magvala ragadja mindentekbe, s készen áll a teljes elszegényedés. Azért csak maiváljunk. A fírárság, melyvel munkánkat végeztük, mindenesetre meg fog tanítani a józanúl élvezetre.

Levelezés.

Tekintetes szerkesztő ur!

Ismerve becses lapjának közhasznosságát, bátorodtam a tettes szerkesztő urat a közensed és közbiztonság érdekében egy, a városi előírások egyik közege által előidézett, oly halatlan botránny eseményről értesíteni, mely

TÁRCSA.

Vessünk rá fátvolt.

Ebheszés —

Degré Alajostól.

(Folytatás.)

A eszemlyei erdőben csinos vadászak ál, berendezte úgy, hogy számos vendég — ha úgy hozná magával a szükség — még éji ellátásra is számoltat, de arra, hogy a vadászok ott csak étkezzenek s mulatozának, nagyon is sok kéyvelmet kínált.

Az erdőben szintén ez épületben volt egy szobája.

A grófi családés megérkezett, a parancsot meghozza az erdőnek, hogy öket kellően felállítva várjon ő méltóságára.

Az erdőszóiban-mogorva ember-pevén, megette a mit kötelessége magvala hozott, de azontul a családés kérdése, vagy tréfiáit iránt hallgatag s érdeketlen maradt.

— Ha ő méltóság — jegyzé meg a komornyik, — egyszer medvevadászatra rendez, első sorban az erdőszé fog elcsni.

A szolgasereg rohögött.

Az erdőszé megvétést, de még neheztelet sem mutatta, a szakácsok a konyhára, a többit pedig kijelölt helyeik elfoglalására utalá.

Volt a családék közt egy szdes válhó jól megteremt erőteljes másod-vagy harmadrendű szolga. Kinek az erdőszézel egyetlen lópa váltott pillantása engedhetet sejtnei, hogy ezen embereket fitoktat fűzi egymás-

hoz, de ezen összevillámó tekintet valamennyiök figyelmét elterkelte.

Alig foglalt el a szemlyzet kitűzött állomását, a szelészvált, kit az erdőszé számításból vagy véletlen — a lakhoz legközelebb helyezé el, mintha valamit elfelejtett volna, egész közönységgel visszafért.

— Nos Dezső? kérde az erdőszé.
— Minden tagomban reszketek. A gondolat, hogy fegyverrel kezembem ma szemben fogok állni azzal a . . .

— Semmi megindolatlanságot. Tetted többé sovánk sem használina, sőt ellenkezőleg ezrek fejére hozhatna vést.

— A mit ezredes ur gondolja.
— Caend! többé az ezredes szóhó ki ne ejtsd ajkidon. Egyszerű cseled, Mihály erdőszé vagyok, ép úgy, mint kapitány ur . . .

— Gergely inas, — viszoná a szelészvált, keserűséggel harapja ajkiba:
— Nyomában vagyok-e már valaminek?
— Még semmi, a világon semmi!

— Ez rám néve a legzsomóbb! ki tudja, melyik pillanában fedezik fel kiletémet s meghalok, anélkül, hogy fiamról . . .

— Ismersz?
— Mint a legfeljeldőzöb, legelhűb, s legzsinóthib barátot.

— Akkor ne aggódj! fad miatt, mert azt is tudhatod, hogy rettentetlen s kitaró ember vagyok.

A két férfi kezét szorita.
— Ez egünk hogyan néz ki? — kérde az erdőszé.

— Itthon napról-napra sötétebbh
— És kün?
— Telve reménytelenséggel.

Mindkettő elcsüggedve bñlított fejével.
— Nékünk, — kezdé az erdőszé, — a folytonos összekötéstés len kell tartani.

— Mi más cztél vezetett és tart ama büntészekben?
— A keresztutat ismered?

— Alig néhány puskalövésnyire a falutól.

— Az ideváltó uton.
— Igen.

— Annak északi oldalán a hetedik kö alatt fogsz tölteni naponkénti tartásánál.

— Te pedig töltem.

— Mindent, mi a közeletben, vagy magánügycinkben előfordul, tudatunk egymással.

— A legkisebb részletig.
— S ha egy nap a tudósítás kimarad . . .

— Akkor . . . akkor egyikünk azon sorsra jutott, melyben eddig ezrek osztotak.

Ki e beszélgetés alatt a két férfi látta volna, könnyen felismerhetné, hogy a bérnusa alatt ép úgy, mint a darabozott emekeltet s művelt lelkű rejtezők. Azruak megemnesedlett, szemek szímettel sugárzának, s tartásuk dalás alkote öle.

— De most, — figyelmezteté az erdőszé, — helyedre Dezső, mert itt léphetnének.

Mindkettő felvetette a lomha tartást, kifejezés nélkül tekintet, s úgy olvátoltak, mintha nem is az a két ember volna, ki az emekült együtt évezteketgetett.

Eppen ideje volt, hogy elváltak, mert e pillanában vágatott a grófi és neje egyetlen lovász kíséretében a vadászak felé.

esemény ismétlésének elkerülése tekintetéből indítva érem magamat, a tettes szerkesztő urat sziveségre felkérni, alább leirt eseményt becses lapjában közölni.

Vasárnap f. hó 18-án éjféli 12 és 1 óra között lakásom konyha ajtaján, iszonyú szitok közt végezh volt, kézős lábrugdálásokkal végült zákos drómbólés riasztá fel nemcsak házammal való népet hanem a szomszédág lakóit is. Megfoghatatlan lévén előttem a késői ostromnak oka, valamint nem tudva azt, kikkel leend a kellemes ismeretségötés, vendégszeretetem azon sajátóságát alkalmazam, hogy revolverrel fellegyervezve léptem ki e késői látogatás fogadtatására.

Mily nagy lón azonban esodálkozásom, midőn az ajtót felnyitám, magam előtt látva egy városi hajdút két közkatonával. Azon kérésére hogy mit akarnak? a hajdu azt jelentvén, hogy katonas szállásokkal kapok, készítessek tehát rögtön a két hadi részére vasorát és ágyat. (Minden nappali vagy este teljesített előleges jelentés nélkül), éjjel 12 órakor, ez hallatlan esék.

Mint hogy a katonaszállásoltatásról, mint lakosfém nem tartozom gondoskodni, elutasítam ajánlkozó vendégeimet, mondván, hogy a kapu mellett van a katonák részére fenntartott szoba, az elnevezés végett pedig forduljanak a háztulajdonos P. úrhoz, engem pedig ne háborgassanak. — De az én felszínözött hajdu uram átutáltával állászat kísértef, hogy minden további szövesztégetés nélkül lépjenek be, fog-

lalják el szobáim egyikét, nőmet pedig költösk fel a vasora készítésére, mely utasítás foganatosított is volna, ha én ezen szemtelenség által, melylyel hajlékom szentélyének megszentelgetettségét értelmecém, oly ingerültségbe nem sodortattam volna, hogy a benyomuló vendégeket az udvarra rogytém, folyogvetvén őket, hogy ismétlő benyomulásokat lövessel fogadom. Ezen erőly szembeszállás ügylátszik megkülöztöztatta szándékukat, mert piszkos kiféjezésekkel használva, mint: kújen, gazember, golyóft a fejébe röptenem, haggyák el a küzdeft.

Feltéve most azon véletlen esetet, (mivel gyakran utazom) hogy távollétem alatt történik e botrány — mily durvaságot és gaddálkodást kellett volna véletlen nőmnek és családtagjaimnak elszenvdeni, már e gondolat is magában véve, borzalommal tölti el lényemet és mind ez csak egy városi tisztviselő hanyagsága miatt történt így, — ki intézkedésé mulatságai végett oly késtre becszta.

Téhat ányóra vitte már a magyar, 5 óta fennálló alkotmányos kormány rendszerével, hogy az alutvaló még hajlékában sines megvédése azon vesztélytől, hogy éjjel ki ne utzetessék.

Mindig szeretjük magunkat a szabadelvű angolokhoz hasonlítani, pedig mily távol állunk tőlük, ezt mutatja azon angol közmondás: „az én házam az én várom.”

Bocsánatot kérve alkalmatlankodásomért, de csak azért valék oly bátor a tettes szerkesztő urat ezen esemény-

ről tudósítani *) mert a rendőri előjárósgától. — hol én panaszt emelek, — mit eddig elégtétlen nem nyertem, és hiszem, hogy a tettes szerkesztő urral egy véleményen vagyok, ha én ezen ügyet a felsőbb fórum el viendem.

Végül batorodom azon ohajomnak kifejezést adni, ha a tettes szerkesztő ur, ezen eseményt hacsak lehetőséges, becses lapjának legközelebbi számban közölni sziveskednék.

Maradtam hazusim hajlamábajánlva, teljes tisztelettel

Váczoft, 1872-ik február 23-án
Mileses Traján,
m. k. szab. duna gőzhajózási ügynök.

Tekintetes szerkesztő ur!

Van szerencsém tudatni azok névsorát, kik az országos ipar-egyletgyűlésen, a váci iparosok közöl, mint képviselők ügyhangulat megválasztottak. Ugyonk:

Gyökösý Dániel elnök az ipar egyletfől.

Nikitics István.
Erdýsý Rezsó.

Csajka István urak.
Brozsek Nándor Ferencz a lakatos czéhtől.

Dora Ferencz ur a szabó czéhtől; Bregebf Toth Imre a szítás czéhtől.

Droppa Mihály és Olaj Ferencz ur a csizmadia czéhtől.

Az ipar-egyletf élnökség.

*) Bár a város minden lakosa azt lenné mint uraságot ez értesítés által tett a közlő elérésé végett, sőt részünkről köszönjük az értesítést, reméljük nem lesz sikertelen a nyitf felszólítás.

Szerk.

A mint megérkezének, s lón tekintete az erúszere eset, összerendezve felsikoltott. — Az egékert! — kiáltá a gróf — mi lelt lón?

— Fejembé nyitlnt . . . szűdülés környez. — A gróf lepatintat nyergéből, s neje segélyre sietett e szókál: — A sebes lovaglás.

— Nem tudom . . . meglehet . . . da-dogá a grófné, s jobb kezével szemeit befogta, mint ki rémes látványtól akar menekülni.

Galyasý Leszégít nejtá a lórol s a lovásznak parancsolá: — Vágts visszä Kókvárná, s rendeld, hogy azonnal úvegés hintóba fogjanak. A grófné kocsin fog hazatérni. Jer lónám, — folytató, nejté karjára fúvze, — a vadász-lakában káphoz magod visszatértemeg.

— Fekét írt maradt.

— Mitől? Te gyermek!

— Ne hagyj itt, én veled megyek.

— Kedvesem, az nagyon fárasztó, s ha rövid ideig tart is a vadászat, eródet kimeríted. Csak pihenj addig.

— Megöl a félelem.

— Itt maradj az erúszere, a keményirokott is ide küldöm Minóköttf életével felöl, ha csak egyetlen hajzálad is megöbörül. — Azután kiandá az erúszerek a parancsot, lónt megcsókálá és elsietett vadászni.

Kévsz hűvel Galyasý távozása után az erúszere szilárd lépt-közzel közeledék lónhoz, s pillanattal zúnet után megördült ajkain e szó:

— Nos grófné?!

— Feltámadnak-e a holtak? — susogá maga elé lón.

— A szentírás legalább azt állítja.

— De én láttam elesni, olvastam a hadjelentést, mely elűnéséről szólt.

— Még az nem volt az igazi golyó, mely számóra ütetett. Abból a sebből ki-gyógyultam.

— Én . . . én . . . da-dogá a grófné, tudom, ön nem ismert sürgötést, mint fiamat megrabolni.

— Uram!

— Az voltam, kegyed pedig hűten áruöl fele-egem, ki szerencsétlenségem pillanattában aranyaimat, ezüstömet, ékszeremet, értékpapiraikat, s mindenit, mely egész vagyonomat fektetém összezsé, s vele az előlenséghez áptárolt, hol ezen hazaurulónak előbb kedvese, s később neje lón.

— Övezgy és szabadnak képzeltem magam.

— Mondhatom, szépre hasznátá képzelte szabadságát.

— Távozzék!

Az erúszere felkacogott.

— Én, urnögye parancsolom.

Az erúszere nyugalommal léült.

— Kívánja, hogy segélyért, oltalomt e káltsátok?

— Fessék.

A grófné, ki első meglepetéséből lassan magához tért, indulatát nérsékelni kezdé, s mintegy részvétet színlve, mondá:

— Ön menekítö?

— Vagy föllobogó, a mint tetszik.

Miként meveszték ide az orosz-lábarhangba lépni, mely szemtel-szembé fogadja életét. Mondja inkább eszorgóky, vagy viperafészék . . . de minék hasonlatossággal élü, hisz magában foglal az mindent, ha mondom: egy hazaurulónál.

— Ki minden pillanattban eltiporhat.

— Ha nem bírnék ereklývel a sítán hatalma ellen.

— És az áll?

— A budai várból menesztett négy levélből s egy házissági bizonyítványból.

— Mi ára ez okmányoknak?

— Hát kedves nem alkotodni akar?

— Az idő drága, férfjem! . . .

— Én?

— A gróf visszaküldi cselekdét . . . tehát gyorsan, nyujtok módot és pénzt a külföldre menekülni.

— Mily elős áron akarna megmenekülni a börtöntől, mert levele, mikéket következtében az előlenség oly szágyetlenes vére-gészek szenvedt — megnyitná kegyed előtt a börtön ajtáit . . . aztán még a plunkódyi királyiság is összedönné, mert a grófnéval majd mint egyszerű kalandornővel fognak elbánni.

— Alkudjunk . . . alkudjunk . . . adja nekem az okmányokat. én adok pénzt és megszerzem szabadságát.

— Pénze, melyet tölem rabolt, nem kell, a menekülési módot is megvetem, mert nem hiszek se testének, se léleknek. Mihelyt az okmányok kezében volnának, a tör vagy golyó is volna már háttára vásárolva, s mielőtt az ország hátánál elérnén, örökre elűnamtandának.

— Téhat mit akar?

— Fiamat.

— Nem tudok róla semmit.

— Téhat szerzen tudomást. mód-jában áll; szabadon jöhét, me-het, tudozkahál, kölhét és veszteghet. Mostani ura a gróf hivatalos állásánál fogva a kémekekkel,

